

2. Podoficerom od sierżanta wzwyż oraz zawodowym podoficerom należy się przy zakwaterowaniu przejściowym kompletne łóżko jak dla szeregowych (załącznik 1) i jedno wieszadło.

W razie niemożności dostarczenia łóżek muszą zadowolić się postaniem, jak inni szeregowi. Ludności cywilnej należy pozostawić po jednym kompletnym łóżku na osobę.

ROZDZIAŁ II.

Zakwaterowanie zwierząt.

Zakwaterowanie przejściowe należy skutecznie o ile możliwości w pomieszczeniach, zwyczajnie na ten cel używanych.

Posiadacz pomieszczenia ma w tym wypadku dostarczyć dla każdego zwierzęcia podściółki w odpowiedniej ilości i jakości do rodzaju i wielkości zakwaterowanego zwierzęcia.

Dostarczona przez posiadacza pomieszczenia ściółka po jej zużyciu oraz nawóz pozostaje własnością posiadacza pomieszczenia.

Postanowienia do rozdziałów I i II.

W razie niemożności dostarczenia ściółki dla ludzi i podściółki dla zwierząt przez posiadacza pomieszczenia obowiązek ten ciąży na władzach wojskowych.

W tym wypadku nie otrzymuje posiadacz pomieszczenia dodatkowego wynagrodzenia, przewidzianego w ustępie 3 art. 32 niniejszej ustawy.

ROZDZIAŁ III.

Zakwaterowanie kancelaryj, izb chorych, szkolnych, wartowniczych, inspekcyjnych, składów, warsztatów i innych niezbędnych pomieszczeń.

Zakwaterowanie kancelaryj, izb chorych, szkolnych, wartowniczych, inspekcyjnych, składów, warsztatów i innych niezbędnych pomieszczeń uskutecznia się przede wszystkim w zabudowaniach, na te cele zwyczajnie używanych.

DZIAŁ B.

Zakwaterowanie oficerów.

ROZDZIAŁ I.

Wymiar kwater.

Marszałkowi przysługuje prawo do posiadania tytułem kwatery przejściowej co najmniej 2 pokojów.

Oficerowie innych stopni mają prawo do 1 pokoju.

W wyjątkowych wypadkach w razie stwierdzonej przez władze wojskowe niemożności dostarczenia przez zarządy gminne kwater w powyższym rozmiarze, uprawnieni do otrzymania kwater muszą zadowolić się pomieszczeniem mniejszym. W tym wypadku posiadacz pomieszczenia lub zarząd gminy obowiązany jest w miarę możliwości dostarczyć tyle łóżek z pościelą, ilu oficerów dany pokój faktycznie zajmuje. Posiadacz pomieszczenia, względnie zarząd gminy, otrzymuje wówczas wynagrodzenie za faktyczną ilość oddanych do zakwaterowania pokojów oraz osobne wynagrodzenie za każde dodatkowo dostarczone łóżko lub ściółkę.

Ludności cywilnej należy zostawić po 1 kompletnym łóżku na osobę.

ROZDZIAŁ II.

Urządzenie kwater oficerskich.

Zarząd gminy, względnie na jego żądanie posiadacz pomieszczenia, obowiązany jest dostarczać w miarę możliwości urządzenia według następujących norm:

- a) Sprzęty dla kwater jednopokojowych:
  - 1 łóżko z pościelą,
  - 1 umywalnia z miednicą i dzbankiem na wodę oraz szklanką,
  - 1 szafka,
  - 1 stół i
  - 2 krzesła lub stołki.
- b) Sprzęty dla kwater dwupokojowych (Rozdział 1, ustęp 1).

Poza urządzeniem, wymienionem ad a), ma drugi pokój posiadać niezbędne urządzenie, zależnie od stanowiska służbowego i związanych z temże funkcją reprezentacyjnych.

Postanowienie do działów A i B.

Pomieszczenia, dostarczone osobom wojskowym tytułem kwatery przejściowej, mają w miarę możliwości odpowiadać wymaganiom higieny i być zaopatrzone w niezbędne oświetlenie i opał oraz przepisane sprzęty, a nadto posiadacz pomieszczenia nie może zakwaterowanemu przeszkadzać w korzystaniu z wodociągów, zlewów i ustępów oraz z korytarzy i przedpokojów — dla przejścia.

682.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 15 lipca 1925 r.

o mierniczych przysięgłych.

Art. 1. Tytuł i związane z nim prawo wykonywania zawodu mierniczego przysięgłego może uzyskać ten, kto odpowiada następującym warunkom:

- 1) posiada obywatelstwo polskie,
- 2) posiada odpowiednie studia,
- 3) odbył przepisaną praktykę,
- 4) zdał egzamin o charakterze praktycznym,
- 5) nie jest pozbawiony praw wyborczych w myśl art. 3 ustawy z dnia 28 lipca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 66 poz. 590).

Art. 2. Studja, wymagane w art. 1 p. 2, udowadnia się bądź:

- a) dowodem uzyskania tytułu inżyniera mierniczego w myśl postanowień ustawy w przedmiocie tytułu inżyniera z dnia 21 września 1922 r. (Dz. U. R. P. № 90 poz. 823) bądź:
- b) świadectwem ukończenia jednej ze szkół krajowych lub zagranicznych, uznanych przez Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego za odpowiednie i jako takie urzędowo ogłoszonych.

Art. 3. Kandydaci, o których mowa w art. 2 w ustępie pod a, winni odbyć 2-letnią praktykę, inni

kandydaci praktykę 5-letnią, przyczem jedni i drudzy winni praktykować najmniej dwa lata w kraju.

Praktyka rozpoczyna się z reguły dopiero po ukończeniu studjów i złożeniu egzaminu w odpowiednim zakładzie naukowym, a odbyć ją należy pod kierunkiem mierniczego przysięgłego lub też w jednym z urzędów państwowych, które wskaże Minister Robót Publicznych w porozumieniu z interesowanymi ministrami.

Art. 4. Praktyczną znajomość zawodu udowadnia świadectwo ze złożenia egzaminu o charakterze praktycznym, który ma stwierdzić:

- a) dostateczne wyrobienie zawodowe i umiejętności samodzielne wykonywania czynności mierniczych przysięgłych (art. 9) oraz
- b) znajomość ustaw, rozporządzeń i instrukcyj, mających związek z wykonywaniem zawodu mierniczego.

Art. 5. Wskazany w art. 4 egzamin odbywa się przed komisją wyznaczoną przez Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego i Ministrem Reform Rolnych po odbyciu wskazanej w art. 3 praktyki.

Skład takich komisji, ich ilość, termin i miejsce urzędowania, program oraz sposób przeprowadzenia egzaminu, jako też wysokość opłat egzaminacyjnych określi rozporządzenie Ministra Robót Publicznych, wydane w porozumieniu z Ministrami: Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego i Reform Rolnych.

Po złożeniu egzaminu komisja wydaje kandydatowi świadectwo o kwalifikacjach na mierniczego przysięgłego. Komisji przysługuje prawo zaliczenia praktyki, odbytej przed ukończeniem studjów i złożeniem wymaganego egzaminu, o ile na podstawie przedłożonych prac miernicznych komisja nabierze przekonania o należytem przygotowaniu fachowem kandydata.

Art. 6. Od składania egzaminów są zwolnieni:

- a) profesorowie politechniki i innych szkół akademickich, o ile wykładają miernictwo;
- b) byli urzędnicy państwowi i samorządowi, oraz byli nauczyciele miernictwa państwowych szkół mierniczych, jeżeli tak jedni, jak drudzy wykażą się posiadaniem wykształcenia, odpowiadającego wymaganiom art. 2, i dowodem pracy w miernictwie przynajmniej przez lat 10 w jednym z urzędów, wymienionych w rozporządzeniu Ministra Robót Publicznych, wydanem w myśl art. 3, względnie w jednej ze szkół, wymienionych w p. b) art. 2.

Art. 7. Kandydaci, wymienieni w art. 2 w ustępie pod a), wolni są od składania egzaminu, udowadniającego praktyczną znajomość zawodu (art. 4 p. a).

Art. 8. Ubiegający się o nadanie uprawnienia i tytułu mierniczego przysięgłego winien złożyć podanie w urządzie wojewódzkim właściwym według jego stałego miejsca zamieszkania, dołączając dowody, zadość czyniące wymaganiom, przepisany w art. 1.

Jeżeli przedstawione dowody odpowiadają wymaganiom art. 1, wojewoda wyda kandydatowi dekret, nadający mu tytuł mierniczego przysięgłego i złożone z nim prawo wykonywania zawodu, odbierze od niego przysięgę i ogłosi o tem w dzienniku urzędowym. W przeciwnym razie wojewoda bądź wezwie petenta do uzupełnienia dowodów, bądź wyda orzeczenie odmowne.

Przeciw odmówieniu nadania uprawnienia mierniczego przysięgłego służy interesowanym prawo odwołania się do Ministra Robót Publicznych w ciągu 14 dni, licząc od dnia doręczenia orzeczenia.

O siedzibie biura i każdej jej zmianie mierniczy przysięgły obowiązany jest zawiadomić właściwe urząd wojewódzkie.

Formę dekretu oraz rotę przysięgi określi rozporządzenie Ministra Robót Publicznych.

Art. 9. Mierniczkowie przysięgli mają wyłączne prawo na obszarze całego Państwa do wykonywania, z zastosowaniem się do ustaw i rozporządzeń, następujących prac mierniczych, o ile wykonanie tych prac nie należy do władz państwowych:

- a) pomiarów terenowych oraz związanych z nimi obliczeń powierzchni i objętości;
- b) planów, odrysów i robót kartograficznych na podstawie wykonanych pomiarów;
- c) projektów i przeprowadzenia na gruncie technicznych projektów podziału parcel (parcelacji), jak również technicznych projektów scalania i wyrównania (komasacji i arondacji);
- d) oznaczania i regulowania granic na wezwanie osób cywilnych lub władz rządowych,
- e) sprawdzania i opinjowania przedłożonych planów oraz obliczeń geometrycznych w zakresie wyżej wymienionym.

Nadto mierniczkowie przysięgli mają obowiązek wydawania zaświadczeń o odbytej u nich praktyce osobom, wymienionym w art. 2, zarejestrowanym u właściwego wojewody w dniu rozpoczęcia praktyki.

Ministrowi Robót Publicznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami przysługuje prawo normowania wynagrodzenia za prace miernicze.

Art. 10. Przy czynnościach, przewidzianych w art. 9, mierniczkowie przysięgli mają prawo używania okrągłej pieczęci z godłem Państwa, zawierającej tytuł „mierniczy przysięgły“, oraz imię, nazwisko i nazwę siedziby mierniczego przysięgłego.

Art. 11. Obliczenia, plany oraz sporządzone z nich odrysy i odbitki, podpisane przez mierniczego przysięgłego i opatrzone jego pieczęcią oraz datą i liczbą dziennika, posiadają znaczenie dokumentu urzędowego, o ile potwierdzenie, względnie sprawdzenie ich przez władze rządowe nie jest wymagane przez ustawy, bądź obowiązujące rozporządzenie.

Art. 12. Mierniczy przysięgły odpowiada osobście za prawidłowe, terminowe i sumienne, oraz zgodne z wymaganiami nauki, techniki i obowiązujących przepisów wykonanie prac, wchodzących w zakres jego czynności.

Art. 13. Miernicznym przysięgłym nie wolno otwierać biur filjalnych, których zadaniem byłoby przyjmowanie i wykonywanie zleceń.

Art. 14. Przy wykonywaniu swego zawodu podlega mierniczy przysięgły nadzorowi właściwego wojewody.

Zakres nadzoru określi rozporządzenie Ministra Robót publicznych w porozumieniu z Ministrem Reform Rolnych.

Art. 15. W razie naruszenia przepisów art. 12 mierniczy przysięgły może być przez wojewodę pozbawiony prawa wykonywania zawodu i używania tytułu mierniczego przysięgłego.

Prawo to powinno być odjęte również w wypadku stwierdzenia nieprawdziwości dowodów, na których podstawie takie prawo zostało udzielone, lub w razie dopuszczenia się przez posiadacza czynów pociągających za sobą utratę praw wspomnianych w punkcie 5) artykułu 1, w tym jednak ostatnim wypadku tylko na czas tej utraty.

Pozatem prawa, wymienione na wstępie niniejszego artykułu, mogą być odjęte, gdy z czynności lub zaniedbań ich posiadacza wykaże się u niego brak takich kwalifikacji, których posiadanie, zgodnie z przepisami niniejszej ustawy, musiało być domniemywane przy udzielaniu tych praw.

Przepisy powyższe nie naruszają przysługującego innym władzom prawa do wykonywania w stosunku do mierniczych przysięgłych uprawnień, wynikających z mocy specjalnych ustaw.

Art. 16. W razie popełnienia przez mierniczego przysięgłego przestępstwa, pociągającego za sobą pozbawienie prawa wykonywania zawodu, właściwy wojewoda może zawiesić go w czynnościach zawodowych, zarządzając wdrożenie postępowania dyscyplinarnego.

Pozbawienie prawa używania tytułu mierniczego przysięgłego i związanych z nim uprawnień nastąpić może jedynie na podstawie orzeczenia wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej, w skład której wchodzi delegowany przez prezesa sądu okręgowego sędzia jako przewodniczący, urzędnik urzędu wojewódzkiego, delegowany przez wojewodę, oraz urzędnik okręgowego urzędu ziemskiego, delegowany przez prezesa tego urzędu.

Przeciw orzeczeniu tejże komisji wnieść można odwołanie w ciągu 14 dni po doręczeniu orzeczenia do komisji dyscyplinarnej przy Ministerstwie Robót Publicznych.

W skład komisji ministerjalnej wchodzi sędzia Sądu Najwyższego, delegowany przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego jako przewodniczący, jeden urzędnik Ministerstwa Robót Publicznych i jeden urzędnik Ministerstwa Reform Rolnych, delegowani przez właściwych ministrów.

Regulamin postępowania tychże komisji dyscyplinarnych określi rozporządzenie Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Reform Rolnych.

Art. 17. Prawa, przysługujące z niniejszej ustawy mierniczemu przysięgłemu, poza wypadkami ich pozbawienia, gasną wskutek zrzeczenia się ich przez mierniczego przysięgłego w drodze zawiadomienia o tem właściwego urzędu wojewódzkiego.

Art. 18. Winny naruszenia przepisów art. 8 ust. 4 będzie karany grzywną do 500 złotych, zaś

winny naruszenia przepisów art. 13 niniejszej ustawy — grzywną do 5.000 złotych. Władza orzekająca oznaczy w orzeczeniu, na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny, karę aresztu według słusznego uznania, jednak nie ponad 8 dni.

Do orzekania powołane są władze administracyjne drugiej instancji.

Od orzeczenia władz administracyjnych drugiej instancji można w ciągu 14 dni wnieść na ręce władzy, która orzeczenie wydała, odwołanie do właściwego sądu okręgowego, który rozstrzyga sprawę prawomocnie przy odpowiednim zastosowaniu przepisów, dotyczących odwołań od wyroków sądów pokoju (powiatowych).

Sąd okręgowy nie może w razie uchylecia orzeczenia przekazać sprawy władzy administracyjnej do ponownego rozpatrzenia.

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje ściągnięcia kary grzywny, atoli aresztu nie można wykonać przed prawomocnością wyroku.

Na obszarze województw: poznańskiego, pomorskiego i górnośląskiej części województwa śląskiego stosuje się przepisy o wydawaniu policyjnych mandatów karnych.

Art. 19. Winny nieuprawnionego używania tytułu lub nieuprawnionego wykonywania zawodu mierniczego przysięgłego, o ile dany czyn nie stanowi przestępstwa surowiej karanego, będzie karany aresztem do 6 tygodni i grzywną do 1.000 złotych, lub jedną z tych kar.

Właściwymi są sądy pokoju (powiatowe).

Art. 20. Na obszarze, na którym obowiązuje rosyjski kodeks karny z r. 1903 i austriacka ustawa karna z r. 1852, wprowadza się przepis następujący:

Mierniczy przysięgły, winny przy wykonywaniu swoich obowiązków rozmyślnego pokrzywdzenia osób, których interesy załatwia, lub świadomego poświadczania nieprawdy w dokumentach (art. 11), będzie karany za występki, o ile dany czyn nie ulega surowszej karze — na obszarze, na którym obowiązuje rosyjski kodeks karny z 1903 r. — więzieniem do jednego roku, a na obszarze, na którym obowiązuje austriacka ustawa karna z 1852 r. — ścisłym aresztem do jednego roku.

Art. 21. Na obszarze m. st. Warszawy przysługują prawa i obowiązki wojewody, przewidziane w niniejszej ustawie, Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę, na obszarze okręgu administracyjnego wileńskiego — Delegatowi Rządu na okrąg administracyjny wileński.

Art. 22. Geometrom przysięgłym w b. zaborze rosyjskim i pruskim, geometrom cywilnym w b. zaborze austriackim i absolwentom Konstantynowskiego Instytutu Mierniczego w Moskwie przysługuje z mocy samego prawa tytuł mierniczego przysięgłego oraz złączone z nim prawo wykonywania zawodu mierniczego przysięgłego i mają do nich zastosowanie przepisy niniejszej ustawy. Obowiązek zgłoszenia siedziby i złożenia przysięgi we właściwym urzędzie wojewódzkim w myśl art. 8 ciąży na nich o tyle, o ile nie uczynili tego wobec władz polskich na podstawie dotychczasowych przepisów.

Art. 23. Minister Robót Publicznych może nadawać tytuł i uprawnienie mierniczych przysięgłych w porozumieniu z Ministrem Skarbu w ciągu lat 10 od wejścia w życie niniejszej ustawy tym państwowym, będącym w stanie spoczynku, geometrom ewidencyjnym, którzy spędzili w służbie ewidencyjnej nienagannie co najmniej 25 lat.

Art. 24. Minister Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może w czasie przejściowym do 31 grudnia 1930 r. nadawać absolwentom szkół mierniczych rosyjskich, którzy otrzymali tytuł geometrów prywatnych, lub geometrów taksatorów, uprawnienie i tytuł mierniczych przysięgłych w myśl niniejszej ustawy, o ile poddadzą się egzaminom w myśl art. 4 p. b) i posiadają co najmniej 10 lat praktyki, w czym lat 5 w kraju.

Mierniczowie I klasy, którzy uzyskali ten tytuł od Państwowej Komisji Egzaminacyjnej, ustanowionej przez Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, mogą uzyskać do końca roku 1930 tytuł i związane z nim prawa, o ile uczynią zadość art. 1 punktom 1, 3, 4, 5.

Art. 25. W ciągu roku od wejścia w życie niniejszej ustawy Ministrowi Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych przysługuje prawo upoważnienia do wykonywania prac pomiarowych, związanych z przebudową ustroju rolnego (art. 9 p. c), osób, z pośród tych, które przed 1 stycznia 1925 r. uzyskały upoważnienia Ministerstwa Reform Rolnych, a które wykażą się przygotowaniem zawodowym i należytą praktyką w pracach, związanych z przebudową ustroju rolnego.

W razie niewłaściwego wykonywania powierzonych prac przez posiadającego powyższe upoważnienie, może ono być przez Ministra Reform Rolnych odebrane.

Upoważnienia te tracą swoją moc po dniu 31 grudnia 1930 r., o ile posiadające je osoby w ciągu tego okresu czasu nie uzyskają tytułu i upraw-

nień mierniczego przysięgłego na warunkach ulgowych przez wykazanie przynajmniej 15-letniej praktyki zawodowej w pracach, określonych art. 9 p. c), z czego 5 w kraju, i złożenie egzaminu w myśl art. 4 p. b) niniejszej ustawy.

Art. 26. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Robót Publicznych w porozumieniu z interesowanymi ministrami, a co do artykułów 18, 19 i 20 — Ministrowi Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych i Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 27. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z tym dniem tracą moc wszelkie dotychczas obowiązujące przepisy, dotyczące geometrów przysięgłych w b. zaborach rosyjskim i pruskim i geometrów cywilnych w b. zaborze austriackim w kwestjach, unormowanych niniejszą ustawą. W kwestjach nie unormowanych niniejszą ustawą, przepisy powyższe mają do mierniczych przysięgłych odpowiednie zastosowanie.

Dotychczasowe przepisy, dotyczące kwestyj, których unormowanie w myśl niniejszej ustawy pozostawione jest rozporządzeniom ministerjalnym, tracą moc obowiązującą z wejściem w życie odnośnych rozporządzeń, wydanych na podstawie niniejszej ustawy.

Na obszarze, podpadającym pod przepisy austriackiej ustawy z dnia 2 stycznia 1913 r., dotyczącej izb inżynierskich (aust. Dz. Ust. P. z 1913 r. część 11 № 3) mierniczowie przysięgli są uważani za upoważnionych rządowo techników prywatnych w myśl § 3 powołanej ustawy.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych: *Rybczyński*

Minister Sprawiedliwości: *A. Żychliński*

Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Racakiewicz*

683.

Konwencja handlowa

między Polską a Grecją, zawarta w dniu 17 kwietnia 1925 r.

(Ratyfikowana zgodnie z ustawą z dnia 22 lipca 1925 r. — Dz. U. R. P. № 90 poz. 631).

Przekład.

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
MY, STANISŁAW WOJCIECHOWSKI,
 PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,
 wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tem wiedzieć należy, wiadomem czynimy:

W dniu siedemnastym kwietnia tysiąc dziewięćset dwudziestego piątego roku zawarta została w Warszawie pomiędzy Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Greckiej w drodze wymiany odnośnych not Konwencja handlowa o następującem brzmieniu dosłownem:

Convention Commerciale

entre la Pologne et la Grèce en date du 17 avril 1925.

AU NOM DE LA RÉPUBLIQUE DE POLOGNE

NOUS, STANISŁAW WOJCIECHOWSKI,

PRÉSIDENT DE LA RÉPUBLIQUE DE POLOGNE,

à tous ceux, qui ces présentes Lettres verront, Salut:

Une Convention Commerciale ayant été conclue à Varsovie entre le Gouvernement de la République de Pologne et le Gouvernement de la République Hellénique sous forme d'un échange de notes respectives, en date du dix-sept avril mil neuf cent vingt cinq, Convention dont la teneur suit: